

”Kútmérgezés” - 21. századi technológiával

Egy számomra eddig ismeretlen „laposka” hasábjain (ha jól olvasom) Kalas Györgyi tollából jelent meg „A diploma a magyar falu legnagyobb dilemmája” – Aggtelek című cikke. Sajátságos, helyenként értelmetlen, a tények ismeretétől nem zavartatva született irónikus hangvételű (irónia = jóhiszeműségbe bújtatott rosszhiszeműség) cikkecske már az első bekezdésben kijátssza aduját: „...az aggtelekiek nagy lokálpatrióták, főleg, ha a szomszédos Jósvafő kerül szóba.”

Ezzel a jól értesült újságíró rá is lép arra a taposóaknára, amelyet évszázadokkal ezelőtt telepítettek az egymástól hét kilométerre fekvő, a csodálatos Baradla barlanggal összekötött település közé. A vélt vagy valós okok boncolgatására most nem térek ki, mint helytörténettel (is) foglalkozó jósvafői lokálpatrióta számos olyan elemet fedeztem fel a két település történetében, ami a múltban okot adhatott ellentétek gerjesztésére. Mint naiv ember, azt hittem ezek az idők elmúltak, a 21. században inkább az együttműködés és nem a szembenállás kell, hogy jellemezzen két szomszédos települést. Naivitásom tényekre alapul: a jósvafői tájház csűr-szinpadának avatásán 1995-ben az Aggteleki Hagyományörző Kör sikeres fellépését természetesnek tartottam, mint ahogy a Jósvafői Színjátszó Kör közelmúltban zajlott aggteleki vendéjátékát is. Igen jó személyes kapcsolat alakult ki Bódis Irma Nénivel, Aggtelek helytörténeti mindentudójával, hajdani tanácselnökével. Amióta Aggteleken is rendeznek falunapokat, mindegyiken részt vettem, érdeklődéssel figyelve a „szomszédok” igyekezetét, próbálkozásait, sikereit. Az aggteleki embereket kedvesnek, barátságosnak, vendégszeretőnek ismertem meg. Ezért lepett meg a cikkben idézett „középkorú családanya” megjegyzése: „A környező falvakat még kinézetre sem szeretem”. Pedig hangulatosak, mondhatnám egyedülállóan szépek?! Azután így folytatja: „Viszont akkor sem laknék Jósvafőn, sőt az lenne az utolsó hely, ahol laknék! Ott lusta népek vannak, és a nők kocsmáznak. A jósvafőiek se szeretnek minket, és mi sem szeretjük őket.” Ehhez épp úgy nem kell kommentár, mint a „Fagy és diploma” című fejezetben megszólaló „helyi fagyaltos hölgy”, a „falú szinte egyetlen vállalkozója” (SICC!!!): „Jósvafőre pedig nem mennék semmi pénzért”, pedig a fagyaltjukat ott (is) árusítják, igaz a férje, aki Jósvafőn egy népszerű, szerény ember hírében áll.

Az írásmű céltalanságát és értelmetlenségét a záró mondatokban sikerült a legtömörebben összefoglalni: „Aggteleken jó lakni, mert szép helyen van, és mert Aggtelek nem Jósvafő, csak diplomát ne szerezzen az ember. A magyar faluban ma ez a legnagyobb dilemma.”

Kedves Kalas Györgyi! Szeretettel várom Jósvafőre (ami nem Aggtelek), hátha sikerül olyan elemekkel árnyalni benyomásait és értesüléseit, amelyek alapján olvasóit a tényeknek megfelelően tájékoztathatja!

Szablyár Péter